

като отъ никаква народностъ, това, което го доказва и неговий никакъвъ говоримъ языкъ, и прѣпирнитѣ отиватъ до тамъ, до дѣто се скарватъ и сборицкватъ; гагаузина избѣгва, а българина востържествува. Продължителни смѣхове. Завѣсата пада: розката се дига отъ срѣдъ. Слѣдъ това ето че оркестрътъ излиза на срѣдъ: 12 ученици съ инструментитѣ си, и други 12 задъ тѣхъ безъ инструменти. Дръпватъ се излекка лжковетѣ, пиеватъ свиркитѣ, гръмва басътъ, тънки гласове отъ уста на другитѣ 12 ученика, по сжщитѣ ноти на свирението придружаватъ оркестрътъ, тѣ пѣятъ стихотворения — „поврѣменни спѣви“ тѣхний нѣженъ гласъ бива, кога умилень, спорѣдъ думитѣ на стихотворението, кога жалень, кога буень . . . и кое по прѣди да се схване, да ли мелодията на свирцитѣ, или хубавитѣ думи на сладкогласнитѣ пѣвци, или дълбоката смисълъ на стихотворението. Всичко тѣ възнася: духътъ ти е въ иступление, снагата ти настрѣхва, сърцето ти като че трепери, а очитѣ ти неволно се насълзяватъ.

Цѣлото стихотворение бѣ отъ 80 куплета, раздѣлени на 4 отдѣлки на 4 разни хармонически гласове; тѣ прѣдставляваха 4 тѣ годишни врѣмена: *Лѣто* — величието и славата на нашето минало, по врѣмето когато България е имала царство и свободно се е развивала. *Есенъ* — привземанieto отъ турцитѣ Византия и послѣ България. *Зима* — страданията на поробений българекый народъ отъ турчина и гърка-фанариотина. *Пролѣтъ* — послѣднитѣ години на нашето свѣстяване.

Тукъ прилагамъ за образецъ само нѣколко куплета.